

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2015/0061 van 26 mei 2015
in de zaak 1415/0208/SA/1/0196

In zake: de heer **Patrick VAN RAEMDONCK**, wonende te 9140 Elversele, Nieuwe Steenweg 87A, waar woonplaats wordt gekozen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Franky DE MIL
kantoor houdende te 9000 Gent, Voskenslaan 34-36

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het Departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Paul AERTS
kantoor houdende te 9000 Gent, De Coupure 5
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 29 november 2014, geregulariseerd met een aangetekende brief van 12 januari 2015, de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen, van 8 oktober 2014, waarbij aan het Agentschap Wegen en Verkeer (hierna: de aanvrager) een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor wegenis- en rioleringswerken langs de N41 tussen Duivenhoek en Kettermuit, werken aan waterlopen en het rooien van bomen langs dit tracé.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 9140 Temse, Pontweg zn., Nieuwe Steenweg zn. en Landbouwstraat zn. en met als kadastrale omschrijving afdeling 5, 791E3.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 12 mei 2015, waarop de vordering tot schorsing wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Franky DE MIL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Sandro DI NUNTIO, die loco advocaat Paul AERTS verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals van toepassing op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. FEITEN

Op 20 juni 2014 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het uitvoeren van wegenis- en rioleringswerken langsheen de N41 tussen Duivenhoek en Kettermuit (kruispunt Pontweg met Dorpsstraat en kruispunt Steenweg Hulst - Lessen en Nieuwe Steenweg), werken aan waterlopen (nr. 3581, 3e cat en nr.S.011, 3e cat) die kruisen met het tracé en rooien van bomen langs het tracé”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan ‘St.-Niklaas - Lokeren’ gelegen in een gebied voor bestaande snelwegen, deels in industriegebied, deels in agrarisch gebied, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, deels in woongebied, deels in woongebied met landelijk karakter en deels in valleigebied.

De percelen zijn eveneens deels gelegen binnen de grenzen van het op 1 april 2003 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg ‘Dorpscentrum Elversele’, meer bepaald in een zone voor wegenis.

De percelen zijn eveneens deels gelegen in het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘gebieden van het geactualiseerd Sigmaplan “Durmevallei”’, vastgesteld met een besluit van de Vlaamse regering van 26 maart 2010. Volgens dit gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan zijn de percelen deels gelegen in natuurgebied en deel in een gebied voor verkeers- en vervoersinfrastructuur.

De percelen zijn niet gelegen in een behoorlijk vergunde, niet-ervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 1 augustus tot en met 30 augustus 2014, dienen de verzoekende partijen één van de 8 bezwaarschriften in.

Polder Schelde Durme Oost adviseert gunstig op 23 juli 2014.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert gunstig op 29 juli 2014.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed - landschappen adviseert gunstig op 31 juli 2014.

De provinciale dienst Integraal Waterbeleid adviseert gunstig op 7 augustus 2014.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed - Archeologie adviseert gunstig op 8 augustus 2014.

De Vlaamse Milieumaatschappij, afdeling Operationeel Waterbeheer, adviseert op 8 augustus 2014 gunstig, mits voldaan wordt aan de opgelegde voorwaarden.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse adviseert gunstig op 8 september 2014.

De verwerende partij beslist op 8 oktober 2014 als volgt een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

Over de ingediende bezwaren worden volgende standpunten ingenomen:

1. In eerste instantie betreft dit geen stedenbouwkundige aangelegenheid, maar stelt men de opportuniteit van een fietstunnel in vraag. Er zijn wel degelijk voetgangers en fietsers, doch gezien de huidige toestand zeer onveilig is, begrijpelijkerwijze in geringe aantallen. De huidige toestand omvat een rijweg met een snelheidsregime van 70 km/h met aanliggende smalle fietspaden. Bij een weg met een snelheidsregime van 70 km/h horen vrijliggende fietspaden, deze worden in dit project aangelegd. Aangezien de N41 in deze zone gecategoriseerd is als een primaire weg II dienen de kruisingen voor fietsers en voetgangers ongelijkgronds te gebeuren. De huidige intensiteiten in combinatie met het snelheidsregime zullen ook voor de gewone gebruiker en de omwonenden al aanvoelen als een zeer moeilijk te kruisen rijweg. Het tracé is 2 km lang tussen de kruispunten Duivenhoek en Kettermuit. Deze 2 km zijn te lang voor de zwakke weggebruiker om te moeten omrijden om de N41 te kunnen kruisen. Daarom is een ongelijkgrondse kruising halverwege perfect te verantwoorden. Bezwaar ongegrond.

2. Veel bezwaren spreken over een ‘viaduct’. De plannen zijn nochtans zeer duidelijk: de ongelijkgrondse kruising voor fietsers en voetgangers wordt gerealiseerd via een fietskoker op het maaiveldniveau. De N41 zelf, (de 2x1 rijstrook voor doorgaand verkeer) gaat met behulp van een ophoging over de fietskoker. De ventweg en de fietspaden langs de N41 blijven op maaiveldniveau. De hellingen van de N41 zijn telkens zo’n 150m lang.

Wat de hoogte van het talud betreft: het hoogste punt bevindt zich bij de fietskoker. Op dwarsprofiel 11 genomen ter hoogte van de koker is af te lezen dat het maaiveld ter hoogte van de private eigendom gelegen is op 29,30m TAW, het hoogste punt van de wegenis gelegen is op 31,55m TWA, zijnde 2,25m hoger. Hierbij komt nog de hoogte van de New Jerseys op 3,05m tov maaiveld private eigendom. De afstand tussen de private eigendom en de teen van het talud is 12m. in deze zone daalt het profiel eerst over het fietspad en dan over de ventweg met 1,75m. De afstand tussen de top van het talud en de private eigendom bedraagt 15m, de afstand tot de woning 25m.

Gezien de ligging op geruime afstand van de private eigendom en van de woning in het bijzonder, gezien de daling van het profiel naar de teen van het talud is een talud met hoogte 2,25m + 0,80m (NY) aanvaardbaar. Bezwaar ongegrond.

3. Het zicht op het agrarisch gebied dat nu bestaat, wordt ook doorkruist door de N41 meer in het bijzonder de continue verkeersstroom op deze N41. De woningen hebben bovendien ook aan de andere zijde zicht op agrarisch gebied. Het zicht dat men vanuit de woning of zijn tuin op de omgeving heeft, is vaak variabel door nieuwe bebouwing en infrastructuur en wijzigingen aan bestaande constructies: zelfs door nieuwe of gewijzigde aanplantingen op het openbaar domein of in de omgeving kan het uitzicht wijzigen. Er stelt zich pas een probleem als de aangevraagde werken de goede ruimtelijke ordening in het gedrang zouden brengen, door bijvoorbeeld een massief en hoog zichtscherm te vormen op een ontoelaatbare minimale afstand van een bewoonde eigendom. Dit is hier evenwel niet het geval. Bezwaar ongegrond.

4. Inkijk en schending van de privacy: gezien het verkeer op de N41 zich op minstens 15m van de grens met de private eigendom bevindt, is de inkijk vrij beperkt. Bovendien verandert de inkijk enkel ten gevolge van voertuigen die aan ca 70 km/u voorbij rijden en waarvan het zicht nog zal worden belemmerd door de New Jerseyprofielen. Bezwaar ongegrond.

5. Verminderde zichtbaarheid firma's: dit bezwaar is vaag, het lijkt onwaarschijnlijk dat alle bedrijven zich ter hoogte van de ophoging bevinden. Het is onduidelijk door welke maatregelen de bedrijven die niet ter hoogte van de tunnel gelokaliseerd zijn, een geringere zichtbaarheid zouden ondergaan. Bezwaar ongegrond.

6. Trillingen omwille van talud: trillingen verplaatsen zich door de grondmassa. Door de weg op een taludlichaam aan te leggen, wordt de weg die de trillinggolven afleggen alleen maar groter en beter gedempt door de massa. Bezwaar ongegrond.

7. Geluidshinder: door de plaatsing van de NY's langs het tracé over het talud, zal het rolgeluid (dat overheersend is bij dit snelheidsregime) gedempt worden en in de hoogte weerkaatst worden. Er valt geen bijkomende geluidshinder te verwachten. Bezwaar ongegrond.

8. Uitlaatgassen: er is een vermindering van overlast door doorgaans stijgende uitlaatgassen te verwachten. Bezwaar ongegrond.

9. Sociale veiligheid tunnel: door de tunnel in te planten op het maaiveldniveau kan het daglicht veel beter invallen, zijn er goede doorkijk- en inkijsmogelijkheid. De sociale controle is dan ook een pak groter dan bij een lager gelegen tunnel. Gezien de te verwachten intensiteit op de ventwegen van gemotoriseerd lokaal verkeer, lijkt de sociale controle voldoende groot. De ligging van de fietstunnel wordt gecombineerd met de ligging van de bushalte. Busgebruikers moeten immers ofwel bij de heenrit ofwel bij de terugrit de N41 kruisen voor of na het uitstappen. Het busperron is gelegen net voorbij de woningen n° 85-89 en het bushokje is niet voor een woning gelegen. In doorsnede is het bushokje gelegen op 3m van de rooilijn en 11m van de gevellijn. Het gebruik van de N41 door lijnbussen en bijhorende perrons is een evidentie. Bezwaar ongegrond.

10. Er worden geen (bijkomende) innames van private eigendommen van woningen of bedrijven gerealiseerd.

Een aantal bezwaren behandelen de inname van huidige informele parkeerplaatsen of ruimte die gebruikt wordt voor leveringen op de huidige bermen. Deze grond is al jaren eigendom van AWV, en er werd ooglukkend toegestaan dat deze zeer brede bermen ondermeer werden gebruikt voor parkeren. Het parkeren van bedrijfsvoertuigen, het

plaatsen van takelwagens en het leveren van goederen dienen te gebeuren op privaat domein en niet op het domein dat in eigendom is van AWW. Bezwaar ongegrond.

11. Het Agentschap Wegen en Verkeer zal de hinder beperken tot een minimum. Ook voor deze werf zullen er voldoende (financiële) middelen worden ingezet bij de uitvoering. De bereikbaarheid van de woningen tijdens de werken is belangrijk. De doelstelling is om de woningen te allen tijde bereikbaar te houden. Tijdens het grootste deel van de werken is de woning bereikbaar met de wagen. Op een aantal dagen na, wanneer er riolering voor de woning gelegd wordt, zal de woning te voet bereikbaar zijn. Bezwaar ongegrond.

12. De werken komen voor op bijlage III van het Project m.e.r.- besluit. De aanvraag heeft immers betrekking op rubriek 10, e): de aanleg van wegenis. Voor deze werken is een m.e.r.-screeningsnota nodig. De vergunningverlenende overheid dient de aanvraag te screenen. Een screening houdt in dat nagegaan wordt of het project, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben. Zo er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, dan moet een milieueffectenrapport worden opgemaakt. In de project- m.e.r.-screeningsnota die bij het dossier wordt gevoegd, wordt aangetoond dat de milieueffecten van het voorgenomen project niet van die aard zijn dat zij als aanzienlijk moeten beschouwd worden. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verklaart zich akkoord met deze conclusie. De opmaak van een project-m.e.r. kan dus redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomstige gegevens bevatten over aanzienlijke milieueffecten. Derhalve is de opmaak van een project-m.e.r. niet nodig (zie MERparagraaf). Bezwaar ongegrond.

13. Naar schaal en impact wordt de N41 aangepast aan de huidige verkeersproblematiek en speelt men in op een bestaand probleem, namelijk de verkeersonveiligheid van de weg. De werken komen de afwatering en waterhuishouding in het gebied ten goede. De wegeniswerken voorzien in een sterk verhoogde veiligheid met aandacht voor de kwaliteit van de omgeving. De werken gebeuren nagenoeg geheel op openbaar domein, op gronden die eigendom zijn van AWW. De aanvraag is in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening (zie ook hierna). Bezwaar ongegrond.

14. Het is niet de bedoeling dat de omschrijving der werken uitgebreid wordt weergegeven op het aanplakkingsformulier. Het gaat hier om het 'herinrichten van de N41', en dit wordt dan ook zo vermeld. De aanplakking dient er juist voor om geïnteresseerden door te verwijzen naar de gemeente om daar het dossier met al zijn details te kunnen inkijken. Bezwaar ongegrond.

15. Dit is niet van stedenbouwkundige aard.

...

MER-paragraaf

De werken komen voor op bijlage III van het Project m.e.r.- besluit. De aanvraag heeft immers betrekking op rubriek 10, e): de aanleg van wegenis. Voor deze werken is een m.e.r.-screeningsnota nodig. De vergunningverlenende overheid dient de aanvraag te screenen. Een screening houdt in dat nagegaan wordt of het project, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben. Zo er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, dan moet een milieueffectenrapport worden opgemaakt.

In de project- m.e.r.-screeningsnota die bij het dossier wordt gevoegd, wordt aangetoond dat de milieueffecten van het voorgenomen project niet van die aard zijn dat zij als aanzienlijk moeten beschouwd worden. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verklaart zich akkoord met deze conclusie. De opmaak van een project-m.e.r. kan dus redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomstige gegevens bevatten over aanzienlijke milieueffecten. Derhalve is de opmaak van een project-m.e.r. niet nodig.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de geldende voorschriften voor wat betreft de wegeniswerken van de N41.

De rioleringswerken zijn strijdig met een aantal gewestplanbestemmingen (zie hierboven).

Voor wat betreft de strijdigheid van de rioleringswerken, kan beroep gedaan worden op de afwijkingsbepalingen van het artikel 4.4.7, §2 VCRO.

Overwegende dat, in toepassing van art. 4.4.7, §2 VCRO, in een vergunning voor handelingen van algemeen belang die een ruimtelijk beperkte impact hebben, mag worden afgeweken van de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften. Handelingen van algemeen belang kunnen een beperkte ruimtelijke impact hebben vanwege hun aard of omvang, of omdat ze slechts een wijziging of uitbreiding zijn van ondergrondse voor het openbaar net bedoelde leidingen en voorzieningen voor het verzamelen en afvoeren van hemel- oppervlakte- en afvalwaters, en bijzondere kleinschalige infrastructuur zoals controlepunten, pomp- en overslagstations, rietvelden en waterzuiveringsinstallaties met een maximale capaciteit van 1000IE worden aanschouwd als handelingen die een ruimtelijk beperkte impact hebben (art.3, §1, 7° van het besluit van de Vlaamse regering van 05/05/2000).

Het doel van de heraanleg van de N41 is meervoudig. Enerzijds heeft deze weg nood aan een veilig, vrijliggend fietspad. Anderzijds dienen de vele erfontsluitingen afgekoppeld te worden van de doorgaande N41. Dit wordt gerealiseerd door de aanleg van ventwegen.

Er werd gekozen voor een fietstunnel op maaiveldniveau en nabij de bushalte om de veiligheid van de zwakke weggebruiker te optimaliseren.

De wegeniswerken voorzien in een sterk verhoogde veiligheid met aandacht voor de kwaliteit van de omgeving. De werken gebeuren nagenoeg geheel op openbaar domein, op gronden die in eigendom zijn van AWV. Er worden geen innames van private eigendom gerealiseerd. De aanvrager gaat de hinder die optreedt gedurende de werken tot een minimum beperken en de bereikbaarheid van de woning maximaal vrijwaren.

De rioleringswerken komen de afwatering en waterhuishouding in het gebied ten goede.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek werden 8 bezwaarschriften ingediend. De bezwaren worden weerlegd en zijn ongegrond.

Uit de MER-paragraaf blijkt duidelijk dat er geen MER-rapport nodig is.

De aanvraag is in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

Algemene conclusie:

Tegen de aanvraag zijn er, mits het naleven van de hierna vermelde voorwaarden, geen stedenbouwkundige bezwaren.

...

Dit is de bestreden beslissing.

De heer Steve JOOS en mevrouw Nathalie AGNEESESENS hebben met een aangetekende brief van 1 december 2014 bij de Raad ook een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1415/0202/SA/1/0228.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing omdat het verzoekschrift volgens haar geen omschrijving bevat van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad oordeelt dat deze exceptie van de verwerende partij alleen onderzocht en beoordeeld moet worden wanneer de voorwaarden vervuld zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen en, zoals hierna blijkt, is dat niet zo.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Krachtens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alleen bevelen wanneer de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en een verzoekende partij ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat zij meent te lijden, als volgt:

“ ...

Bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging worden wij geconfronteerd met de directe schade en minwaarde van onze eigendom. In de vergunning wordt het punt “minwaarde” beschouwd als zijnde “niet van stedenbouwkundige aard”, bijgevolg niet behandeld en op 25/11/14 door AWV afgedaan met het oneigenlijke argument als zou er ook meerwaarde zijn.

Dit heeft als gevolg dat deze onomkeerbare schade voorwerp moet uitmaken van een

burgerrechtelijke procedure.

De financiering van het project is gebudgetteerd in 2015. De aanbesteding op basis van voorliggende vergunning is voorzien begin 2015 en uitvoering vanaf zomer 2015. Veel tijd is er dus niet te verliezen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

In het verzoekschrift laat verzoekende partij evenwel na om voldoende concrete en precieze gegevens aan te reiken om te kunnen spreken over een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoekende partij lijkt zelf te erkennen dat de beweerde minwaarde van de eigendom niet van stedenbouwkundige aard is. Minstens gaat het om een financieel nadeel, dat niet moeilijk te herstellen is. Bovendien wordt dit financieel nadeel zelfs niet concreet omschreven, laat staan aangetoond.

Er is dan ook niet voldaan aan de in art. 4.8.18 § 2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd in het schorsingscontentieux van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en dat dit begrip, voor de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, op dezelfde wijze mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen bevelen, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel, dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij moet op basis van concrete en precieze gegevens aanduiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, hetgeen betekent dat zij de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt, concreet en precies moet aanduiden.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals bepaald in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden als gevolg van een vergunningsbeslissing en op basis waarvan de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure heeft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met hetgeen de verzoekende partij daarover stelt in het verzoekschrift, en met de bij dat verzoekschrift gevoegde documenten.

2.

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij met de vordering tot schorsing wil voorkomen, stelt de verzoekende partij dat zij zal worden geconfronteerd met directe schade en minwaarde van haar eigendom.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij bij de bespreking van haar 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' die '*directe schade*' niet concreet verduidelijkt.

De verzoekende partij voegt wel enkele foto's van haar actueel uitzicht bij haar verzoekschrift, maar deze foto's tonen niet aan dat het door de verzoekende partij ingeroepen nadeel, op welke wijze ook, dermate ernstig is dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zich opdringt.

De bewijslast met betrekking tot het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel rust nochtans in de eerste plaats op de verzoekende partij.

De Raad moet het administratief dossier en de door de procespartijen neergelegde dossiers niet ambtshalve onderzoeken om daaruit één of ander nadeel af te leiden om op basis daarvan de bestreden beslissing te kunnen schorsen.

De eventuele minwaarde van de eigendom van de eerste verzoekende partij is bovendien een louter financieel nadeel, dat in principe herstelbaar zijn.

De verzoekende partij toont het tegendeel niet met concrete gegevens of documenten aan.

De stelling van de verzoekende partij dat '*deze onomkeerbare schade voorwerp moet uitmaken van een burgerrechtelijke procedure*' toont dit zelfs aan.

Voor zover de verzoekende partij met betrekking tot de minwaarde van haar eigendom eveneens kritiek uit op de wijze waarop de verwerende partij de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaren heeft behandeld, oordeelt de Raad dat de verzoekende partij hiermee vooral de wettigheid van de bestreden beslissing betwist.

De eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing heeft echter betrekking op de grond van de zaak en is op zich voor de verzoekende partij geen nadeel dat de voor de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vereiste graad van ernst heeft.

3.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat de Raad een bestreden vergunningsbeslissing alleen kan schorsen ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en dit volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de Raad in het vorig onderdeel oordeelt dat de eerste verzoekende partijen niet voldoende aantoon dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet nodig.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 26 mei 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS